

یادداشتی از مهرداد صدرنفیسی؛

درمانگر؛ اثری آزمندانه

مینی سریال درمانگر، اثریست که به خوبی مختصات معمایی بودن را روی نقشه ی بازی نشان داده است.

به گزارش خبر، مهرداد صدر نفیسی در یادداشت ارسالی با موضوع "درمانگر؛ اثری آزمندانه" به پایگاه خبری گزارش خبر آورده است؛ اثر پیش رو تا حدی فضای فیلم های جیرانی را (البته با این نظر که فیلم های جیرانی از عنصر غافلگیری در آخر قصه بهره نمی برد) برای مخاطب خاص تداعی می کند. در خصوص اثر درمانگر می توان به به اثر خفه گی از فریدون جیرانی اشاره کرد. نویسنده ی اثر بی شک به دنبال نوشتن فیلمنامه ای بوده است که بتواند استاندارد های سریال های مطرح دنیا را در خود جای داده باشد. البته که در این جبهه طلبی بسیار موفق بوده است و در حد و اندازه خود نمره قابل قبولی می گیرد.

نویسنده با هوشیاری سوژه ای را گزیده است که با دیوانگی و روان درمانی آمیخته است. چرا که او هوشمندانه می داند آمیزش دیوانگی و هوش می تواند سوژه ی خوبی برای پرداخت اثری رازآلود باشد. او رندانه کاراکترهای تاریخ ساز دنیا (هانیبال لکستر، فارگو، دکستر و...) را که غرق در این آمیختگی بودند انتخاب می کند و از نوع پردازش به هویت آنان بهره می جوید تا جایگاه خود را به عنوان خالق اثری در فضای دیوانگی و درمانگری تثبیت کند.

مینی سریال درمانگر به خوبی از کاراکتر درمانگر در قصه استفاده می کند و جای او را به آرامی و بدون اینکه انزجار را در مخاطب ایجاد کند، از درمانگر به درمانگری در قامت کارآگاه جنایی بدل می کند. کارآگاهی که هم وجدان دارد و هم آزمند است. کاراکتر زن سریال با اینکه نقش او به پررنگی نقش درمانگر نیست؛ اما به خوبی سیر مجنون بودن را، حتی به دروغ، در ذهن مخاطب حک می کند. او نیک می داند که برای دیوانگی به چه عناصری چنگ ببیند اما غافل از اینکه درمانگر پلکان آزمندی و هوش را بهتر از او پیموده است. باید به این نکته اشاره کرد که سازنده ی اثر با استفاده از فضای مرموز اجتناب ناپذیری که در متن فیلمنامه القا می شود، به خوبی سکانس به سکانس بر جذابیت اثر می افزاید.

مینی سریال درمانگر آنچنان پر قدرت است که از پلان به پلان و از جمله و جمله ی فیلم نمی توان به راحتی گذشت. تیزبینی و استفاده از هرآنچه که برای به تصویر کشیدن اثر مهیا است، تا آنجا پیش می رود که کارگردان حتی از تیتراژ شروع فیلم برای ارائه قطره چکانی اطلاعات استفاده می کند. اطلاعاتی که با کنار گذاشتن آنچه در اپیزود آخر با فلش بک نمایش داده می شود، نفس را در سینه تماشاگر حبس می کند و تداوما مردمک چشم او را به خاطر نوع چیدمان داده ها بازتر می کند.